

Kedves Bhaktáim!

Ismét véget ér egy év, lassacskán már csak két hónap van hátra.

Szükségünk van lényünk ugyanazon lélekjelenlétére.

Minek veted alá magad azon kívül, ha nem valósítod meg azt, amit teszel ebben a pillanatban?

Más szóval: feledkezz meg ugyan a jövőről. És kezdj el élni csak ebben a jelen pillanatban, és ez maga a fejlődés. Azért mert ennek a pillanatnak a bősége mindaz, amit vársz, hogy eljőjön. Úgy értem, a tudatos ember gazdaggá válása, az saját maga. Saját tudatunk csendje olyan, mint valami hipotetikus (feltételezésen alapuló) spekuláció, mert még nekünk soha nem adatott meg a csend megtapasztalása, vagy talán valahol mégis, ahol csak nem emlékszünk rá. Vagy mi csupán valamilyennek gondoljuk. Krsna azt mondja, könnyebb irányítani a szelet, mint az elmét. Az önátadás ereje szerint, amelynek köszönhetően, a tudatunk egy valódi öröm oka.

Tegnap beszéltünk egyfajta keverékről. A belső elégedettség és a bizonyos körülmények közötti lemondásról... hogy a legjobbak között volt néhány, amit kaptunk.

Ez a tudat különféle helyzete, ahol mindenki lehetőséget kap. A tudat ezen állapotában az egyik legnagyobb erkölcsösség, hogy alkalmas vagyok rá.

Azt mondjuk, ez egy lehetetlen küldetés. Nagyon gyakran visszakerülünk bizonyos csalódásokhoz, amelyek megakadályozzák, hogy megtaláljuk a saját elvárásunkat. Ez adja meg a távozás lehetőségét. Mindazt, amit azelőtt tettünk, mielőtt elköteleztük magunkat teljes egészében.

Láthatjuk, ez gyakran „a nyugat boldogsága” a fogalmunkban. Sajnos ez magába foglalja, hogy mindent megváltoztat. Feleséget, fiakat, és minden mást. Elhagyja a korábbi kötelezettségeket az újakért. Ez azt jelenti, hogy felnő a saját dharmájához. De a dharmának kell, hogy vezessen bennünket, hogy hogyan hagyjuk el a legerősebb tudatlanságunk helyzetét. És ez a fajta lélek fog irányítani bennünket a különféle érzék felfogásokban valahogy. Mert ha azt mondjuk, hogy ott egy anyag. A lelki helyzete a jóság minőségében van. Hogyan lehetséges behatolni.?

Nem akar visszajönni, mert behatolt az isteni szeretet nivójába. Kész meghalni a szerelmünkért az egy másik lélek helyzete. Ami a szentimentális (érzelgős) világnak a követeléséből jön. Ha az Édesanyaink gondolata az, hogy kockáztatják az életüket, hogy megmentse az ő fiaikat vagy kamikáézának. Ezek valóban különféle konnotációk (másodlagosságok). Ő kész meghalni a szeretetedért, azt jelenti, hogy a „szeretet pillanata”. Sokkal fontosabb, hogy éld magát a pillanat jelenét. Elvégre az élet egy másik ideiglenes dolog. Akkor miért nem vagyunk készek meghalni, ha a szeretet a fontos önmagában? Ez a szeretet az, amit keresünk. Ez az amiért Sríla Jiva Goswami azt mondja a dalaiban: Örökké Radha és Krsna az én egyetlen menedémem. Az életben vagy halálban, örökké.

A felfogásunk középpontja képtelenség. És sokszor keresztül megyünk az ismétlődő érzékek tapasztalatának feltárásán. Akkor lehet, hogy a kérdés már ez: mi történik az élvezettel? Hogy mi volt az élet előtt? Akkor gyorsan arra a következtetésre jutunk, hogy azok ideiglenes dolgok voltak. Senki sem talál örömet a múlt élvezeteiben. Csak akkor, amikor valaki szenvedett a múltban, akkor képes felismerni, hogy nem mi tartjuk kézben a dolgokat. És az igazság, hogy mi sohasem tartjuk kézben a dolgokat. Néha úgy gondoljuk, hogy mi irányítunk, de ez csak egy illúzió a hazugságok világában. Ez olyan, mint a gyermek. Így amikor meghalsz, az élő. Amikor igazán kész vagy meghalni a szeretetedért. Ott biztonságban érezheted magad, hogy semmi sem lesz képes csökkenteni a helyzet örömet.

Így amikor a körülmények ezen érzésébe, be tudunk zárulni, hogy érezzünk valami fajta extázist. Akkor képesek vagyunk úgy hívni ezt az extázist: szerelembe esés. De ez a fogalom az esés szóval kezdődik. Így ha meghallod azt a szót, hogy esés, úgy gondoljuk, hogy semmi jó nem jöhet. Így hát úgy fogunk beszélni erről, hogy feláll a szerelemben. (feljut a szerelemben) Nem esik le a szerelemben. És a szerelem nem lehet egy undorító élmény. Vagy olcsó koncepció(nézet). Ez a lelkiség maga. A Legfelsőbb szerelem, Nitya Prem. Mit teszünk ezzel a testtel egyébként? Mert mi nem kutatjuk ezt a szeretetet az életünk legelejétől. Állítólag a szeretet a legnagyobb, amiért képesek vagyunk meghalni. Természetesen szét tudjuk kapcsolni a végén és azt mondjuk: oké, köszi. De itt Indiában nem értékelik, amikor azt mondod: „Köszi”, mert akkor ez azt jelenti: „Köszi és szia...”. Természetesen nyugaton másképpen használjuk, úgy mint valódi hála ként. De amikor igazán hálás vagy, nem kell köszönetet mondanod, helyette mondd így: „az enyém vagy és én a Tiéd”. Ez az igazi lélek helyzete. Keressük ezt a szeretetet, amit nem tudunk megtagadni. De mit is tegyünk, hogy megtaláljuk? És ami minden korosztály közelében ott van, önmagunkat kell megnyitni az örök létezés felé. Természetesen 12 és 30 között mi nem gondolunk az örök létre, de 30 után elkezdünk erről gondolkodni. És 45 miután elmúlunk 45 évesek, valamiféle figyelmeztetésről gondolkodunk. És mikor már közel a 60 akkor van egy fajta szükségszerűség. Szórakozás. Ez egy összetett fogalom. Hogyan szórakozik egy idősebb ember? Játsszik? Zenél?

Van időd játszani? Gondolod, hogy semmi sem létezik amibe időt fektess és időt szentelj rá?

Ez ilyen komoly dolog.

De ha azt akarjuk, hogy egy gyermek ismét csak várjon, mert a következő test relatív és szórakoztató, meg fogod kapni a kívánságod. Ám ha nincs időd játszani, itt az ideje megérteni, hogy játszani fogsz a szíved szeretetével. Be kell dobnod a törülközőt, és el kell ismerned, hogy nem Te vagy az irányító. Hogy irányíthatsz mindenkit, a feleséged, a fiaid, családod, de felejtsd el. Nem irányítasz semmit. És mi nem vagyunk mások barátai azért, mert mi nem is tudjuk, hogy mi jó másoknak. És nem is értjük egészen, mi jó saját magunknak.

urvasi-lokam anvicchan

tenayajata yajesa bhagavantam adhos?ajam

urvasi-lokam anvicchan

sarva-devamaya? harim

Szóval beszélünk a nagylelkűségről. Ha valamit adsz és képes vagy fejleszteni a szeretetet, ami magába foglal másokat. Akkor a belső elégedettséget tudsz kiváltani, és az irányítás és élvezet fogalmától mentessé válsz, amely már az isteni közé tartozik. Igazán meg kell győződöd a JóIsten megvalósításában a saját életedben hogy ennek tényleg a birtokában vagy. És amikor valakiben irgalomra lelsz, a JóIsten is el fog fogadni Téged, mint egy az Ő szeretetének eszközeként. Mert ez értékes, sokkal inkább, mint az egész világ pazar gazdagsága együtvéve.

De láthatod, a szeretetet ahogyan keressük, ez egy egyedüli jelleg. Ez elhozhatja neked a legjobb energiát a régi életedbe és fel fogja kínálni a boldogság és öröm teljes oltárát.

Nincs nagyobb és csodálatosabb, mint az Isten szeretet általi szolgálat megtapasztalása. Ez nem

értelmezhető intellektuálisan (szellemileg) általam. Mert miután elkészült, saját magunkat kell

felhasználni a szeretet által. És nem a fogyasztói társadalom általi felhasználás. Azt szeretném, hogy

elepedj a Jagna tűz által. Így amikor a JóIsten kedvtelésesei lesznek a Te örömed, akkor teljesül majd az

„én a Tied vagyok, te az enyém.” Ezt szeretném megosztani veletek ma este. Te képes vagy énekelni és

táncolni mindörökké. Jay Srí Radhe és hatalmas ölelés minden chates bhaktának. Vrindavan Dham ki

Jay!

Haribol!

Néha saját frusztrációnk fáradozói lettünk, de a vágyak fia intenzív, hogy csak amikor jön az egyik,

megyünk a másikba...de valamennyi érkezésünk kettősségből fakad...ez a mi feltételes létezésünk. És

mindez azért van, mert meg kell mozgatni a vágyainkat, megelégedni az Ő vágyainak megelégedésével.

Te örök vagy. A Te szereteted örök, végtelen. Járd az alkalmazkodó boldogságot, a Legfelsőbb szolgálata

által termelt boldogságot. Mindezt meg lehet érteni önátadással. Mindezt az egészet, a transzcendentális

lehetőséget, nem könnyű megérteni. Vége a chatnek.

Fordította és közreadja:

Hariprija